

Dat haastige eten ...

Ik snap er helemaal niets meer van.

Dat haastige drinken ...

Daar snap ik al helemaal niets meer van.

Maar het is eerlijk waar. Ik zie het, ik zie het gebeuren: gewoon op straat.

Gewoon op de perrons. Gewoon als je kijkt op weg met de trein. Het is eerlijk waar.

U kent mij: vroeger liep ik met de man met de hoed: vele verhalen ... tegenwoordig loop ik ... ik moet dit terug nemen. De man met de hoed heeft mij leren lopen. De man met de hoed heeft mij de perrons in Nederland leren kennen. De man met de hoed heeft mij de mooie steden in Nederland laten zien. De musea: theaters, man met hoed koopt de kaartjes. En genieten is het. Genieten was het.

De laatste tijd zijn er dingen veranderd: het lijkt wel: alsof ik: "De man met de hoed uit wandelen moet nemen." Alsof de rollen zijn omgekeerd in minder dan een paar seizoenen. De man met de hoed bespiegelt met mij de hedendaagse tijd. De man met de hoed lijkt weleens te twijfelen. Z'n hoed staat goed, de bril, de schoenen, de broek ... vooralsnog klopt het wel: maar ik bemerk aan de man met de hoed dat ... tja, hoe noem ik dat? Twijfel. Iedereen loopt te vreten, te zuipen, constant, alsof er nood is. Geen alcohol drank of zo, maar gewoon op straat, vreten en zuipen, alsof er nood is. Schandelijk. Eerlijk: het lijkt wel alsof de man met de HOED "onzeker" is geworden. Als ik eerlijk moet zijn dan lijkt het er weleens op dat de man de straat niet meer opdurft. Uit pure schaamte. En dat is wel gek. De man met de hoed loopt altijd. Als er een deur is, dan loopt de man met de hoed naar de deur: "kijken of die deur open kan ... " ff rammelen ... nooit bang. De laatste tijd is dat anders geworden. Soms moet ik de man met de hoed zelfs gewoon de stad Tilburg insleuren. Eerst dacht ik dat de man moe was. Dat kan. Ook diepe moeheid kan een wissel trekken. Maar de laatste tijd vertrouw ik het niet meer. Ik ken de man met de hoed meer dan genoeg. Een charmeur eerste klas: dat is de man met de hoed: en dat kan 'ie nog steeds. Maar het lijkt wel alsof hij zich schaamt. Vreten en zuipen op straat. Dat hoort toch niet? Overal achteloos gegooide etensresten; patat bakken, vreselijke koffie kuipjes, mensen kunnen toch geen honger meer hebben? Wàt doen die mensen ... vreten en zuipen op straat, in de treinen: dit is mijn wereld niet meer. Je kunt toch gewoon doen? Vroeger hadden mensen honger, tegenwoordig vreten en zuipen waar ze staan: schaamteloos ... de man met de hoed is een Klassiek Man. Met takt. Ik vind dattie gelijk heeft. De mensen vreten en zuipen waar ze staan. De kracht is eruit. Misschien is dit tijdelijk: maar ik maak me een beetje zorgen: om de man met de hoed. Ik moet eerlijk zeggen: wij lezen de laatste tijd wel veel boeken. Dat kunnen we tegenwoordig. Via fotografie: dat doen we samen. Wat er hard heeft ingegrepen is Camus. Albert Camus. Die kende ik al, maar de man met de hoed blijkbaar nog niet. Albert Camus grijpt het absurdisme, als een soort van vlucht naar het niet bestaande. Dat heeft op de man met de hoed een grote indruk gemaakt. Ik denk dit nu, nu ik dit schrijf. Het heeft de man met de hoed heel onzeker gemaakt. Vooral het verhaal van Camus: De Val. Een verhaal over een boete doend rechter. Het hele verhaal speelt zich af in Amsterdam. In een kroeg: Mexico-City ergens in de vorige eeuw. Een boete doend rechter: een diepe indruk op de man met de hoed.

Het is simpel: het verhaal: een soort van schuld bekentenis, zonder schuld en zonder boete: maar precies waar Camus de vinger op de zere plek legt. Om kort te gaan: de boete doend rechter ( zuiplap in Amsterdam ) kan de beslissing niet meer terugnemen, toen in Parijs een meisje zich in de Seine gooide, om te verdrinken. Het lachen van het meisje ( is het allemaal gebeurd?) is typisch voor het verhaal. Het lachen achtervolgt de boete doend rechter tot in de kroeg in Amsterdam. En de zaak van het verhaal is: deze boete doend rechter zal morgen het hele verhaal wel aan een nieuwe toehoorder in kroeg Mexico City opnieuw vertellen. Eindeloze schuld is geen verlossing: typisch Camus. De lezer: noch diegene die het verhaal heeft opgetekend, komen tot conclusie. Schuld is van ons allemaal of van niemand: typisch Camus. Net als vreten en zuipen op straat, schaamteloos ... maar gewoon geworden. Niemand vindt er iets van ... en dán wordt het "normaal". Typisch Camus: absurd.

Op de man met de hoed heeft dit verhaal een grote indruk gemaakt.

Als ik eerlijk ben: de man met de hoed verkeert in een existentiële crisis. Het lijkt erop alsof de man met de hoed zich afvraagt: ... tja, besta ik wel?

En dat is een moeilijke vraag. U en ik weten zeker dat de man met de hoed méér dan bestaat. Wie anders heeft ons op de perrons van Nederland gezet: zélfs waar geen treinen gaan: lees de verhalen maar ná. Al die wandelingen: door heel Nederland. Da's simpel toch. Zonder man met de hoed zouden er geen verhalen bestaan hebben: zouden de optekeningen niet gemaakt zijn. Tja, ik moet altijd glimlachen: het begint met ... waar was de man met de hoed ... én dán volgt het verhaal, wat ik mag opschrijven. Zo gezegd, zo gedaan ...

Tja, zo gaan die dingen ...

De man met de hoed verkeert volgens mij in een existentiële crisis. Ik hoop dat ik dat een beetje snap. Kom op man, doe normaal: trek je broek aan, neem je kaartje in je achterzak: we gaan weer op weg ... zoals vroeger. Maar dit werkt – misschien tijdelijk – ook niet echt meer. De man met de hoed is de weg kwijt. Geloof niet meer in de taktvolle wereld, waar je dames ( ook al stelen ze een sjawl in Scheveningen ) laat voorgaan, de hoed afnemend ... trapstapjes naar beneden. Zelf sporen helpt niet meer. De man met de hoed is een hopeloze romanticus geworden.

De man met de hoed heeft een fixatie voor treinen. Daar kun je instappen. Je kunt op het perron staan: zomaar in een trein stappen en nergens naartoe gaan. Dát is de man met de hoed. Boemelen naar een nieuw museum. Lopen door een stadshart. Kijken naar de mensen: dat is de man met de hoed: en verhalen achteraf. Die ik mocht opschrijven.

De mevrouw in Scheveningen, kreupel, terwijl de Ocean Race aan de gang was, maar die mevrouw had volgens de man met de hoed tóch echt een sjawl gejoept in een 2<sup>e</sup> hands winkel. De mevrouw met charme, die pareerde: "ik hou er zo van als mannen een hoed dragen ... " Ja,ja, maar u mevrouw van houten HAM, van oude eer, u hebt gewoon een sjawl gejoept. Zo gaan die verhalen. Da's typisch de man met de hoed: die ziet het: ik had het niet eens in de gaten. Naderhand opgeschreven, de man met de hoed zag het, met charme en niet verklappen. Ogen op KWATTA noemen ze dat.

Misschien is het dát wel. Hopeloze romanticus door dikke glazen ...

De man met de hoed heeft niet voor niets een zonnebril.

Ik heb me dat zo vaak afgevraagd: wat moet jij nou toch altijd met die zonnebril. Het lijkt wel een laskap. Zwarte glazen: ik snap niet dat jij ook maar iets kan zien door die glazen, die zonnebril. Tóch is het zo, blijkbaar.

Wat die man met hoed door die donkere glazen ziet: dat zijn verhalen apart.

Tja, we gaan het zien. Nu moet ik met de man met de hoed op weg. Nu moet ik de schoenen, de broek en de jas aannemen. Het kaartje in de achterzak. Gewoon op weg. Ook waar geen treinen zijn. Misschien moest ik de man met de hoed maar eens op "sleeptouw" nemen. Het zou een kwestie van eerlijk zijn. Eerbaer: nu moet ik de zaak waarmaken. De wereld openmaken voor de man met de hoed. De man met de hoed heeft mij uit de klei getrokken. Op weg en wandelend.

Nu moet ik het doen. Man met hoed: we gaan op weg ...

Man met hoed: met al jouw existentiële vragen heb ik een goed plan. Youtube gezien? De familie die BUITEN de auto stapt? Het kind in de waagschaal zet met rovende Cheeta's op de loer? Je kent het filmpje toch? Olifanten, Tijgers, Leeuwen en meer van dat levensgevaarlijke spul. Deze jongen heeft in circus geleerd dat je nooit moet rommelen met levensgevaarlijke dieren. NOOIT

Ook een "lieve" olifant kan zomaar een stapje opzij maken. Gewoon omdat 'ie een hekel aan jou heeft. En dan, dan mag je handje geven aan Petrus. Dat heb ik gezien en beleefd. Pure realiteit in circus.

"never charm a roaming bear with cubs, try and people get killed"

- vrij vertaald: probeer nooit een berin met welpen te charmeren: probeer het, mensen, niet beren, trekken aan het laatste eind –

Man met hoed, met echte beesten maak je geen grapjes.

De vraag van de man met de hoed:

"... hebben mensen natuurlijke vijanden?"

Mijn antwoord:

"Absoluut! Mensen hebben natuurlijke vijanden ..."

( man met hoed ): Wie zijn dat?

Mijn antwoord:

"Iedereen die het na – kan - vertellen, is de natuurlijke vijand van de mens... "

Daar moest de man met de hoed nog even over nadenken.

Iedereen die het na -kan - vertellen is de natuurlijke vijand van de mens.

De ultieme vijand. Dat zijn dus ook de mensen ...

Filosofisch klopt dit.

1<sup>e</sup> wet: jij zult niet algemeen tot verbindend verklaren ...

De laatste die overeind staat is automatisch winnaar.

(man met hoed ): "Maar daarmee is het gelijk toch niet uitgemaakt?"

Klopt: daarom moeten we zo snel mogelijk op weg: ook dáár waar geen treinen zijn.

Haast is geboden ...